

blivende skulde være hos Ministeriet, eller om den for Kjøbenhavns Vedkommende skulde gaa over til Magistraten. Det er et Spørgsmaal, der kan blive Genstand for nærmere Forhandling, og jeg antager ikke, at det vil være vanskeligt at opnaa en Forstaaelse derom.

Den eneste principielle Modstander, der i Gaar opstod mod Loven, var det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Steenen-Leth). Det ærede Medlem fremsatte en Række økonomiske og politiske Betragtninger, som jeg fandt meget interessante, men med Hensyn til hvilke jeg ikke finder Anledning til at følge ham i Enkeltheder. Kun een Betragtning ønsker jeg at sige et Par Ord om. Hans Hovedindvending mod Ejendomsskylden er den, at den Formue, der er anbragt i faste Ejendomme, derved bliver Genstand for Dobbeltbeskatning. Jeg vil ikke strides med det ærede Medlem om et Ord; men jeg finder Grund til at paapege, at naar han siger, at der er Tale om en Dobbeltbeskatning, er det i alt Fald i en anden Forstand end den, hvori man sædvanlig tager Ordet. Naar man ellers er enig om at erkende, at en Dobbeltbeskatning er forkastelig, tænker man derved paa, at det er urigtigt at lade det samme Objekt, den samme Formue eller den samme Indkomst rammes mere end een Gang af den samme Skat. Dette er urigtigt, fordi det er en Selvmodsigelse. En Skat kan være mere eller mindre heldig, mere eller mindre retfærdig, men det Grundlag, hvorefter Skatten er paalignet, er det, der i det givne Tilfælde nu en Gang er fastslaaet som det rigtige. Naar man da alligevel lader Skatten ramme to Gange paa samme Sted, bliver det en Selvmodsigelse; det er en Ophævelse af selve det Princip, hvorefter Skatten er paalagt. Men noget helt andet og derfra forskelligt er det, at den samme Indtægt, den samme Formue rammes af forskellige Skatter. Det er Tilfældet med al Indkomst og al Formue. En Mand har ikke mere end en Indkomst, der er hans, ikke mere end denne ene Formue, der er hans; ud af den maa han udrede alle de Skatter og Afgifter under forskellig Form og af forskellig Art, som Stat og Kommune kræve. Det ærede Medlems Indvending maa da gaa ud paa, at en særlig Skat af faste Ejendomme er urigtig, idet han ikke vil anse fast Ejendom for et passende Objekt til at lægge Skat paa. Men en saadan Opfattelse er i hvert Fald afgjort i Strid med, hvad der ellers er Skik overalt i Verden. Det vil vist være

vanskeligt at paavise noget Land, hvor der ikke findes Skat paa faste Ejendomme. Konsekvensen af det ærede Medlems Indvending forekommer mig at maatte være den, at man ogsaa bør undlade at kræve Skat af faste Ejendomme til Kommunen, saa at hele Skattesystemet til sidst blev koncentreret i en Indkomst- og Formueskat. Jeg tror, at Virkningen af dette sidste vilde være saa ubehagelig, at vistnok alle i høj Grad vilde have sig det frabedt, om det blev prøvet.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Vurderingen af Skove. Han savnede i Forslaget en Bestemmelse, der fandtes i Forslaget i Fjor, og som gik ud paa, at det skulde være tilladt ved Vurderingen af Skove at gaa ud fra Gennemsnittet af Renindtægten i de tre sidste Aar. Forslaget i Fjor bestemte, at der skulde svares 3 pCt. heraf, hvilket vilde svare til en Kapitalisering efter en Rentefod af 4 pCt., naar Ejendomsskylden var $1\frac{1}{5}$ pro mille. De Bemærkninger, som det ærede Medlem fremførte med Hensyn til Vanskelighederne ved Vurderingen af Skovejendomme, anser jeg for fuldt begrundede, og det er jo ogsaa et Emne, hvori det ærede Medlem sidder inde med en første Rangs Kundskab. Jeg har ingenlunde været blind for Rigtigheden heraf, men naar den omtalte Bestemmelse er udeladt i Forslaget i Aar, er Grunden den, at de samme eller lignende Vanskeligheder ville kunne fremkomme i mange andre Tilfælde. Er det besværligt at vurdere en Skov, er det utvivlsomt, at Vanskelighederne ved at vurdere en industriel Ejendom i mange Tilfælde ville være langt større. Alligevel er det ikke fundet rigtigt at indføre detaillerede Bestemmelser i Lovforslaget, særlig sigtende til at fastsætte, hvorledes denne eller hin Art af industriel Ejendom skal vurderes. Derimod er der i Lovforslagets § 17 indført en almindelig Regel, der siger: „Finansministeren lader udarbejde og omsende en trykt Vejledning til denne Lovs rette Anvendelse, særlig indeholdende de fornødne nærmere Regler for Vurdering og Skyld-sætning udover de i Loven givne Grundtræk.“ Tanken har da været, at der i denne Vejledning skulde optages alle i øvrigt nødvendige Vurderingsregler, bl. a. ogsaa med Hensyn til Skovejendomme. Jeg tror, at dette vil være en mere praktisk Vej end at optage bestemte Regler i selve Loven, og man vil ved at overlade Sagen til Administrationen ogsaa gøre det lettere at ændre Reglerne efter de Erfa-